

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/53/2024
Identifikačné číslo spisu:	8723010170
Dátum vydania rozhodnutia:	27.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:8723010170.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Emila Klemaníča na neverejnom zasadnutí konanom 27. mája 2026 v Bratislave, v trestnej veci obvineného O. Y. pre zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 3, ods. 4 písm. c) Trestného zákona a iné, o dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5To/17/2023, z 1. augusta 2023

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Poprad, sp. zn. 8T/18/2023, z 11. mája 2023 bol obvinený O. Y. uznaný za vinného v skutku 1) zo spáchania zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona a zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 4 písm. c) Trestného zákona a v skutku 2) z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

ad 1) dňa 01.10.2022 v čase okolo 17.30 h si v W. - mestskej časti P. C. zakúpil od T. Y. kryštalický materiál s obsahom metamfetamínu v množstve 15 g za 700,- €, ktorý následne neoprávnene prechovával pri sebe na bližšie nezistených miestach a tiež v L. na ceste N. v smere na W., v odbočovacom pruhu na benzínové čerpadlo OMV v L. - T. v osobnom motorovom vozidle značky BMW 116i, evidenčného čísla L., čiernej farby, kde mu bola táto látka dňa 03.10.2022 približne o 09.38 h zaistená pri prehliadke uvedeného motorového vozidla, pričom znaleckým skúmaním Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ bolo zistené, že v zaistenom plastovom vrecku sa nachádzalo 13,20 g kryštalického materiálu s obsahom metamfetamínu, z ktorého množstva by bolo možné pripraviť minimálne 247 bežných jednotlivých dávok drogy, s obsahom minimálne 10 mg absolútneho metamfetamínu vo forme bázy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa a v zaistenej zatavenej striekačke sa nachádzalo 0,09 g kryštalického materiálu s obsahom metamfetamínu, z

ktorého množstva by bolo možné pripraviť minimálne jednu bežnú dávku drogy s obsahom minimálne 10 mg absolútneho metamfetamínu vo forme bázy, ktorá je spôsobilá po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, pričom podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov je metamfetamín zaradený do II. skupiny psychotropných látok,

ad 2) dňa 03.10.2022 približne v čase o 02.35 h ako vodič viedol osobné motorové vozidlo značky BMW 116i, evidenčného čísla L., čiernej farby, po ceste č. N. v L. v smere na W., pričom bol v odbočovacom jazdnom pruhu k čerpacej stanici OMV, V. XXXX, L. - T. z dôvodu porušenia pravidiel cestnej premávky zastavený hliadkou Pohotovostnej motorizovanej jednotky Krajského riaditeľstva PZ v Prešove - vysunuté pracovisko Poprad, následne sa podrobil odberu biologického materiálu v čase o 10.40 h dňa 03.10.2022 v Nemocnici L., a.s., a to krvi a moču, pričom následnou toxikologickou analýzou bola v odobratej vzorke krvi preukázaná prítomnosť metamfetamínu s koncentráciou 850,63 ng/ml, ktorá hodnota preukazuje, že bol ovplyvnený psychoaktívnou látkou metamfetamín takým spôsobom, že bol nespôsobilý k vedeniu motorového vozidla.

Za to mu bol podľa § 172 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 39 ods. 4 per analogiam Trestného zákona a § 41 ods. 2 Trestného zákona, uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 50 (päťdesiat) mesiacov; pričom na výkon trestu odňatia slobody bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a zároveň mu súd podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložil trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov na dobu 20 (dvadsať) mesiacov a podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona trest prepadnutia vecí, a to trubičky striebornej farby, sklenenej fajky a sklenenej ampulky.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací na podklade odvolania okresného prokurátora a obvineného rozhodol rozsudkom, sp. zn. 5To/17/2023, z 1. augusta 2023 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Poprad, sp. zn. 8T/18/2023, z 11. mája 2023 vo výroku o treste. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku pri nezmenenom výroku o vine obvinenému podľa § 172 ods. 4 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 41 ods. 2 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 42 (štyridsaťdva) mesiacov; pričom podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona ho na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a zároveň mu podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložil trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov na dobu 20 (dvadsať) mesiacov a podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona trest prepadnutia vecí, a to trubičky striebornej farby, sklenenej fajky a sklenenej ampulky. Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátora zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal generálny prokurátor Slovenskej republiky dovolanie s poukazom na naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku [bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednáváný trestný čin nepripúšťa].

V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom generálny prokurátor namietal:

„S úvahami krajského súdu, ktoré ho viedli k vydaniu napadnutého rozsudku, sa nestotožňujem. Tento rozsudok považujem za nezákonný, pretože ním bol porušený zákon v ustanoveniach § 37 písm. h) a § 38 ods. 4 Trestného zákona, v prospech obvineného O. Y..

V dôsledku neprihliadnutia na existujúcu priťažujúcu okolnosť - že obvinený spáchal viac trestných činov, mu nebol ukladaný trest odňatia slobody postupom podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona, ale mu bol napriek prevahe priťažujúcich okolností uložený trest postupom podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona.

Porušenie zákona teda spočíva v uložení trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, a v dôsledku toho je naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

S názorom krajského súdu, že skutok popísaný pod bodom 1 rozsudku okresného súdu mal byť právne kvalifikovaný iba ako jeden trestný čin - zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok,

jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3, ods. 4 písm. c) Trestného zákona, sa stotožňujem.

V tejto súvislosti však poukazujem na to, že vo výroku o vine, a teda aj vo vzťahu k právnej kvalifikácii konania O. Y., nadobudol rozsudok okresného súdu právoplatnosť už v prvom stupni, a teda nemal a v tejto časti ani nemohol byť predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

Uvedené pochybenie však v danom prípade je nepodstatné, pretože O. Y. bol uznaný za vinného aj zo spáchania ďalšieho samostatného trestného činu - prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona.

Preto aplikovanie príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona je plne odôvodnené touto skutočnosťou.

Vo vzťahu k rozsudku krajského súdu sa však rozhodne nestotožňujem s jeho záverom o neakceptovaní existencie príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, a to za situácie, kedy obvinenému sám ukladal úhrnný trest za spáchanie viacerých trestných činov.

Nestotožňujem sa ani s jeho záverom o nemožnosti pričítania príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona za súčasnej aplikácie § 41 ods. 2 Trestného zákona. V tejto súvislosti poukazujem na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 2.2.2022 sp. zn. 1Tdo/36/2021, v ktorom najvyšší súd uviedol:

Stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky S 1/2011 o nemožnosti súčasného použitia § 37 písm. h) a § 41 ods. 2 Trestného zákona malo svoje opodstatnenie len do prijatia nálezů Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, z 28. novembra 2012, ktorým Ústavný súd SR rozhodol, že ustanovenie § 41 ods. 2 Trestného zákona, slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“, dňom vyhlásenia nálezů v Zbierke zákonov stráca účinnosť.

Najvyšší súd prijal výkladové stanovisko publikované pod Tpj 47/2020, v rámci ktorého došlo k formulovaniu nasledovne znejúcej právnej vety:

Po nadobudnutí účinků nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, o nesúlade § 41 ods. 2 Trestného zákona v texte za bodkočiarkou s čl. 1 Ústavy SR, už nemôže nastať situácia, že by súčasné použitie § 38 ods. 4, ods. 5 alebo ods. 6 Trestného zákona a § 41 ods. 2 Trestného zákona bolo pre páchateľa neprimerane prísne. Inými slovami, keďže po zrušení časti tzv. asperačnej zásady o zvyšovaní dolnej hranice trestnej sadzby už nedochádza k interakcii medzi § 41 ods. 2 Trestného zákona, ktorý zvyšuje (už len) hornú hranicu trestnej sadzby s § 38 ods. 4 až 6 Trestného zákona, ktoré z tam uvedených dôvodů zvyšujú dolnú hranicu trestnej sadzby, je a priori vylúčené, aby súčasné použitie týchto ustanovení mohlo byť pre páchateľa neprimerane prísne. Ustanovenie § 38 ods. 7 Trestného zákona je tak po zverejnení označeného nálezů v Zbierke zákonů pod č. 428/2012 Z. z. od 21. decembra 2012 obsolétne.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky S 1/2011, ktorým argumentoval odvolací súd v napadnutom rozsudku, prekonané a pre predmetnú trestnú vec irelevantné.

V danom prípade je zrejmé, že obvinený O. Y. bol právoplatne uznaný za vinného zo spáchania (minimálne) dvoch úmyselných trestných činů - prečinu podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona a zločinu podľa § 172 ods. 3 a § 172 ods. 4 písm. c) Trestného zákona.

Najprísnejší z nich je zločin podľa § 172 ods. 4 písm. c) Trestného zákona s dolnou hranicou trestnej sadzby 3 roky a hornou hranicou trestnej sadzby 10 rokov.

U obvineného bola zistená jedna poľahčujúca okolnosť - podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, a dve príťažujúce okolnosti - podľa § 37 písm. h) a § 37 písm. m) Trestného zákona, čo odôvodňovalo použitie pri ukladaní trestu ustanovenie § 38 ods. 4 Trestného zákona, a nie ustanovenie § 38 ods. 2 Trestného zákona, ktoré v predmetnej veci aplikoval krajský súd.

Zákonným spôsobom upravená dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody teda mala byť zvýšená o jednu tretinu, teda namiesto 3 rokov mala byť dolná hranica trestnej sadzby 5 rokov a 4 mesiace (64 mesiaců).

Za takejto situácie však uložil odvolací krajský súd O. Y. podľa § 172 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere iba 42 mesiaců.

Krajský súd preto uložil O. Y. trest odňatia slobody mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, ktorej

dolná hranica je v tomto konkrétnom prípade podľa 5 rokov a 4 mesiace.

Poukazovanie na úpravu hornej hranice trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona - jej zvýšenia o jednu tretinu, nepovažujem v danom prípade za potrebné, pretože to nepovažujem z hľadiska, resp. pre potreby podaného dovolania, za opodstatnené.

Zvlášť za situácie, ak mám za to, že v danom prípade malo byť konanie obvineného posudzované (kvalifikované) iba ako jeden skutok, ktorým spáchal v jednočinnom súbehu dva trestné činy - zločin podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona a prečin podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, a teda použitie ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona vôbec neprichádzalo do úvahy, ale úhrnný trest mal byť ukladaný podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona.

Na časť skutku, ktorú prokurátor doplnil do podanej obžaloby bez toho, aby bolo obvinenému vznesené pre toto konanie obvinenie (doplnil ju len na základe výpovede obvineného zo dňa 30.1.2023), pričom túto doplnenú časť právne kvalifikoval ako samostatný trestný čin - zločin podľa § 172 ods. 4 písm. c) Trestného zákona, totiž súdy nemali vôbec prihliadať.

Aj napriek zisteným pochybeniam, ktoré by bolo možné - vzhľadom na právoplatnosť predmetného rozsudku v časti výroku o vine, reparaovať iba podaním podnetu na podanie dovolania ministrovi spravodlivosti, nie je na takýto postup daný dôvod, pretože zistené pochybenia by ani v prípade ich reparovania nezmenili postavenie obvineného, a to žiadnym spôsobom.

Tomuto by bol totiž i v prípade nápravy ukladaný trest pri existencii rovnakých trestných sadziieb a rovnakých poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, pri akých mu bol ukladaný rozsudkom okresného súdu.

Na základe vyššie uvedených úvah som preto dospel k záveru, že v predmetnej trestnej veci došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, pretože obvinenému O. Y. bol rozsudkom krajského súdu uložený trest odňatia slobody pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby.“

Generálny prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že dotknutým rozsudkom krajského súdu bol porušený zákon v ustanovení § 37 písm. h) a § 38 ods. 4 Trestného zákona, a to v prospech obvineného O. Y., ďalej podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a prikázal Krajskému súdu v Prešove, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu generálneho prokurátora sa vyjadril obvinený, ktorý uviedol:

„Novelou Trestného zákona zverejnenou v Zbierke zákonov pod č. 41/2024 bolo zmenené ustanovenie § 38 Trestného zákona tak, že pôvodné ustanovenie § 38 ods. 4 Trestného zákona už po novele Trestného zákona právna úprava neobsahuje. Právna úprava obsahuje iba sprísňovacie ustanovenia v zmysle, že pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby a ustanovenie § 38 ods. 4 Trestného zákona, ktoré ukladalo súdu pri výmere trestu prihliadať na pomer priťažujúcich okolností takým spôsobom, že sa mala zvyšovať dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, neexistuje v súčasnej právnej úprave.

Vzhľadom na rozhodnutie pléna ÚS SR sp. zn.: PL.ÚS 3/2024 možno konštatovať aj že vyššie citované ustanovenie § 38 Trestného zákona v znení novely č. 41/2024 je v súlade s Ústavou SR a po publikácii príslušného nálezu v Zbierke zákonov je táto novela aplikovateľná.

Mám za to, že trest uložený Krajským súdom Prešov je v danom prípade potrebné v dovolacom konaní reflektovať s aktuálnou právnou úpravou t. j. s ustanovením § 38 Trestného zákona po prijatí novely č. 41/2024 Z. z. v spojení s nálezom ÚS SR sp. zn.: PL.ÚS 3/2024 a na podklade takýchto rozhodnutí navrhujem, aby dovolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.“

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], osobou oprávnenou na podanie dovolania [§ 369 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý

rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že podané dovolanie spĺňa obligatórne náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dôvody dovolania nie sú splnené.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, pričom nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

V porovnaní s dôvodmi, ktoré opodstatňujú podanie odvolania, sú dovolacie dôvody koncipované podstatne užšie. Je tomu tak z dôvodu, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Právoplatnosť súdneho rozhodnutia v sebe poníma jeho faktickú nezmeniteľnosť (formálna právoplatnosť) a záväznosť (materiálna právoplatnosť). Preto sú možnosti podania dovolania - vrátane dovolacích dôvodov - striktne obmedzené, aby sa potenciálne „širokým“ uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala v rámci konania pred dovolacím súdom ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako ďalšie odvolanie.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Vzhľadom na skutočnosť, že generálny prokurátor argumentoval, že krajský súd vzhliadol existenciu príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) vtedy účinného Trestného zákona, avšak s poukazom na § 41 ods. 2 Trestného zákona ju nevzal do úvahy a pri výmere trestu neaplikoval ustanovenie § 38 ods. 4 vtedy účinného Trestného zákona, podradil najvyšší súd jeho dovolaciu argumentáciu pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného zákona (pozri aj R 18/2015).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod.

Ako vyplýva z rozhodnutia publikovaného pod R 18/2015 pod dovolací dôvod podľa § 371 ods.1 písm. i) Trestného poriadku možno subsumovať aj situáciu, ak súd vo výroku rozhodnutia konštatuje danosť poľahčujúcej či priťažujúcej okolnosti, ale v rozpore s tým ju nezoberie do úvahy pri ukladaní trestu.

V danom prípade generálny prokurátor argumentoval v tom smere, že hoci krajský súd vzhliadol u obvineného existenciu priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, túto pri ukladaní trestu nevzal do úvahy a trest neukladal aj podľa § 38 ods. 4 vtedy účinného Trestného zákona. Ak by túto priťažujúcu okolnosť vzal do úvahy nastal by stav, keď u obvineného prevažuje pomer priťažujúcich okolností. V takom prípade mal súd obligatórne postupom podľa vtedy účinného § 38 ods. 4 Trestného zákona zvýšiť dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu a trest ukladať v takto upravenej trestnej sadzbe.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona nevzal do úvahy preto, lebo aplikovaním asperačnej zásady a „priznaním priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona by v posudzovanom prípade došlo k porušeniu zásady zákazu dvojitého pričítania tej istej okolnosti vyjadrenej v ustanovení § 38 ods. 1 Trestného zákona“ (str. 7 rozsudku).

K uvedenému najvyšší súd uvádza, že sa stotožňuje s dovolacími argumentami prokurátora a dáva mu za pravdu, že krajský súd mal pri ukladaní trestu vziať do úvahy aj priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona a trest ukladať podľa vtedy účinného ustanovenia § 38 ods. 4 Trestného zákona.

Zároveň je však nutné upriamiť pozornosť na nasledujúce skutočnosti:

Podľa § 38 ods.4 Trestného zákona účinného v čase rozhodovania krajského súdu „ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu“.

Novelou Trestného zákona vykonanou zákonom č. 40/2024 Z. z. účinnou od 6. augusta 2024 však prišlo k vypusteniu ustanovenia pôvodného § 38 ods. 4 Trestného zákona a súd preto už pri prevahe priťažujúcich okolností obligatórne nie je povinný zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu a trest ukladať v takto upravenej sadzbe. Jedinou povinnosťou súdu je podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona v účinnom znení pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností a tento svoj záver vyjadriť v odôvodnení rozhodnutia. Zároveň tiež novelou Trestného zákona č. 40/2024 prišlo k zmene skutkových podstat drogových deliktov a k liberalizácii trestných sadzieb.

Ak by teda aj najvyšší súd vyhovel dovolaniu prokurátora a napadnutý rozsudok by zrušil, nebolo by už možné dosiahnuť nápravu, ktorú v dovolaní prokurátor požadoval, pretože trest by sa ukladal podľa aktuálne účinného Trestného zákona a to s poukazom na článok 50 ods. 6 Ústavy SR a § 2 ods. 1

Trestného zákona.

V zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu nie je v súlade s ustanovením § 371 ods. 2 Trestného poriadku a procesnou podstatou inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku bezúčelný postup dovolateľa, pri ktorom navrhuje v podanom dovolaní vysloviť porušenie zákona v neprospech obvineného, ak by pozitívne rozhodnutie dovolacieho súdu o tomto návrhu nemohlo splniť účel nápravy, ku ktorému dovolanie obsahovo smeruje. Takéto dovolanie, aj keď by inak bolo dôvodné, dovolací súd odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku per analogiam (R 12/2012).

Z uvedených dôvodov bolo rozhodnuté o odmietnutí dovolania generálneho prokurátora, pretože pozitívne rozhodnutie o dovolaní by nebolo spôsobilé dosiahnuť účel nápravy.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.